

Prædiken – Påskedag

Ved sognepræst Henrik Gade Jensen

Den 17. april 2022, i Dannemare og Langø kirker

218 Krist stod op af døde

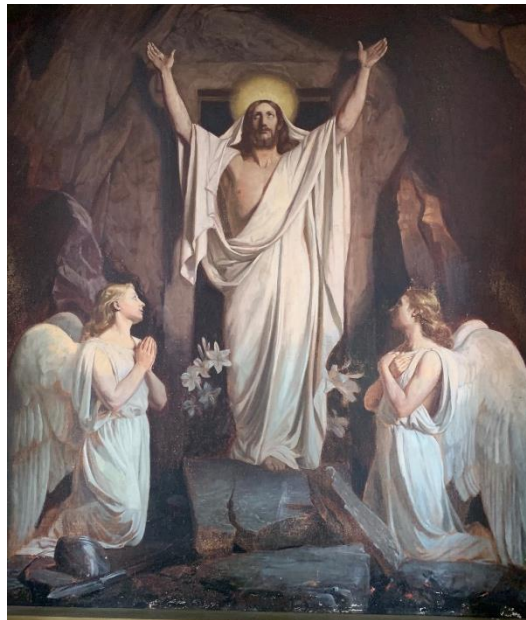
232 O salig påskedag

238 Det er så sandt, at ingen så

236 Påskeblomst, hvad vil du her

234 Som forårssolen morgenrød

Nadversalme: 474 Jesus Krist, du gav mig livet

Opstandelsen – Dannemare kirkes altertavle

Jesus er opstanden!

Mere behøver der ikke at siges i dag. Det er det vigtige, det centrale, det essentielle, kernen i påskedag.

Og også det vigtige, det centrale, det essentielle, kernen i kristendommen.

Det er det samme.

Hvis Jesus var død på korset og ikke opstanden, var Jesus kun profet, kun et menneske, kun en karismatisk vandreprædikant i samtidens Israel.

Men at han opstod fra de døde, i dag, påskedag, blev i kristendommens historie til bevis på, at Jesus var Guds søn, var guddommelig, var dødens besejrer, trodsede alle naturlove som gælder for alle os andre dødelige.

Dagen i dag er den vigtigste i vor kirkes og kristendoms historie.

Det er den, der viser, at kristendommen bygger på, at Jesus er Guds søn.

At vi som kristne ikke er rene monoteister, men at Gud for os også blev menneskelig og human. Gud trådte ned på jorden, blev menneske, og dermed ikke satte umulige eller himmelske bud op for mennesker, men solidariserede sig med menneskene, med tilværelsen her på jord, som den tager sig ud med alle de foreløbigheder og dilemmaer og afvejninger, som en jordisk, sekulær tilværelse medfører.

Den rene guddommelighed findes ikke mere. Gud er ikke kun udenfor verden. Gud er mere kun verdens skaber.

Gud er blevet tvistet med jorden.

Gud har forbundet sig med støvet, forgængeligheden, knapheden, timeligheden, den beskidte verden.

Gud er ikke mere kun absolut, men også relativ, relateret til menneskene, defineret som menneskelig.

Det er det store og vigtige i dag.

X

Det kan ses og siges på mange måder.

I de fleste religioner er solen og cirklen det hyppigste benyttede symbol. Den runde sol er den livgivende kraft, der opretholder jorden, så naturligt nok har mange religioner tilbedt solen på forskellig måde.

Det gjorde vore forfædre også, tænk på solvognen, der symboliserer solen, der trækkes over himlen hver dag og nat.

I konsekvens af solen som symbol, optræder cirklen også som et næsten universelt religiøst symbol.

Men ikke i kristendommen. I kristendommen er solen som symbol meget fraværende. Vi dyrker ikke sol og cirkler, genkomst og evige bevægelser.

Vi dyrker korset.

Korset som Jesus blev korsfæstet på Langfredag.

Korset er kristendommens vigtigste symbol.

Det bryder cirklen, går på tværs af det cirkulære.

For cirklen og det cirkulære symboliserer gentagelse, venden tilbage til det samme, ingen udvikling, ja, jeg har det med at se cirklen som et hamsterhjul, hvor livet går i ring i en evindelig trummerum.

Og vi dyrker heller ikke solen, som en upersonlig og livgivende kraft, men vi tilbeder Vorherre, Gud Fader, som skabte himlen og jorden og lyset med. Og hans søn Jesus Kristus.

x

Korset er vores vigtige symbol.

Og det skyldes opstandelsen, som skete påskedag.

Blandt romere på Jesu tid var korset et frygtet og farligt symbol, fordi det var et henrettelsesredskab og forbundet med blod og lidelse.

Den romerske senator Cicero æklede over korset, det er så væmmeligt, det er forbundet med blod og lidelse.

Derfor blev korset også først sent i den tidligere kristendoms historie til et kristent symbol.

I begyndelsen var det fisken og lammet.

Men Jesus blev korsfæstet på et kors, døde og blev lagt i graven, i gravhulen, og var så opstanden, da kvinderne kom til graven denne morgen.

Korset er i sin symbolik det modsatte af cirkler og sole, negationen af det evige kredsløb. Korset rejser sig op ad jorden, både i rædsel som symbol på døden, men også som det afgørende brud med tiden og brud med døden.

Korset kan også opfattes som livets træ, og her viser det sig også som en udvikling og en vækst, og ikke som et kredsløb.

x

Derfor er påskedag med opstandelsen så vigtig.

For i dag skete noget helt nyt og anderledes i historien.

Døden har altid været menneskets vilkår. Alle kulturer og religioner leverer fortolkning af døden.

Det nye er at døden trodses. At Jesus genopstod fra døden.

Jesus fik ikke en søn og gjorde ikke Josef til farfar, han videreførte ikke slægten, tømrervirksomheden i Nazareth blev aldrig til "Josef og sønner", han giftede sig ikke og fik børn og hyggede sig med familien.

Han døde og genopstod.

Det er det nye.

Det er at bryde cirklen.

Det er at plante korset med sin modsigelse i stedet for den evige genkomst og altings venden tilbage til naturen.

Derfor dyrker vi ikke ringen, cirklen, solen, for så kører vores tilværelse bare i ring og alting gentager sig.

Vi dyrker korset, for det betyder vækst og udvikling. Korset rejser sig, og er liv og død på samme tid.

Men korset betyder også dilemmaer og problemer, for det indeholder også korsveje, hvor vi i livet stilles overfor valg og afkræves en personlig beslutning. Går du den ene eller den anden vej? Vi kan ikke krybe udenom.

Jesus afæsker os altid et svar. Vi kan ikke vente på naboens beslutning, eller gemme os i hoben. Det er korset også udtryk for. Det nagler os. Og vi kan ikke løbe vores vej.

x

"I søger efter Jesus fra Nazaret, den korsfæstede. Han er opstået, han er ikke her.

"Sådan siger englen til kvinderne. Jesus døde på korset, men er nu opstanden.

Der har været meget debat om "kødets opstandelse". Genopstod Jesus med kød og blod? Og når vi i trosbekendelsen erklærer, at vi tror på "kødets opstandelse og det evige liv", skal det så forstås helt bogstaveligt?

Svaret er, at kødets opstandelse betyder, at vi som mennesker er bundet til kød. Det er kødet, der gør os individuelle, singulære, unikke. Kødets bliver til på et bestemt tid og sted og hvert kød er særligt, ligesom hvert fingeraftryk, hvert hår, hver rynke, hvert øje med iris, hvert DNA er specifikt for personen.

Kødets gør os til den enkelte, vi er.

Var vi kun ånd, eller var det kun ånden som genopstod, ville vi ikke være unikke og særlige.

Vi tror også på ånden, helligånden, og den er netop fælles, forenende, kollektiv, og vi har alle som Guds skabninger del i helligånden.

x

Derfor er det så vigtigt, at Jesus genopstod påskesøndag, og genopstod som menneske, med kød og blod, selvom vi også i morgen skal høre at disciplene ikke kunne kende ham.

Ligesom vi også hver søndag bekender os til kødets opstandelse, som er vores, menneskets pant på, at vi er særlige hver for sig.

x

Skærtorsdags aften, da Jesus vidste han skulle herfra, indstiftede han nadveren, sammen med dåben det vigtigste i vores kirke og gudstjeneste, det som knytter os direkte til Jesus, fordi vi indtager hans legeme og blod.

Dengang sagde Jesus, at vi med brødet og blodet indgik en ny pagt.

Det siger præsten, hver gang der er nadver i en dansk folkekirke:

”Denne kalk er den nye pagt i mit blod, som udgydes for jer til syndernes forladelse”.

Den nye pagt!

x

Den gamle pagt er israelitternes forbindelse med Moses' og Abrahams Gud. Det er pagten mellem Gud og det jødiske folk, den gamle pagt, pagtens ark.

Jesus etablerer en ny forbindelse mellem os og Gud, på en ny måde.

Opstandelsen påskemorgen er symbolet eller beviset på denne nye pagt. Eller ”den nye aftale”, som det hedder i den nye bibeloversættelse. Igen er det relationelle vigtigt, vi indgår en deal, en kontrakt, et fællesskab med Jesus. Vi adlyder ikke betingelsesløse dekretter fra en absolut Gud.

x

Graven er tom. Jesus er opstanden. Verden går ikke i ring, men nyt er brudt ud, korset er rejst og livet har fået en ny mening.

AMEN - Glædelig påske